

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Brassóban, Nagy- és Czérna-utoza sarkán
Papp Ferencz butoraktára fölött,
hol a szerkesztő hétköznapiakon délelőtt
9—11 óra között,
és Bolonya, mester-utoza 325. sz. alatt,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető minden közle-
mény, valamint az
előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
agy-küküllőmegyei érdekű közlemények
Horváth László
ársszerkesztőhöz Segesvárra küldendők,
a kis-küküllőmegyei érdekű közlemények
Gyöngyössi István
ársszerkesztőhöz Dicső-Szt.-Mártonba.

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

ELŐFIZETÉSI ÁR
helybe, hához hordva vagy vidékre pos-
tán megküldve:
Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50 kr,
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sor vagy annak helye
5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és több-
szori hirdetéseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetmény után külön 30
kr. bélyegdíj fizetendő.
Nyilttéri közlemény sora 10 kr.
Hirdetések és Nyilttér előre fizetendő.
Kéziratok vissza nem adatnak.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, köhalmi, medgyesi, nagy-sinki, segesvári és
szent-ágotai kir. járásbíróságok hivatalos hirdetője.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁRÓMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban. Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát, Bécsben: Daube G. L.
és társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

33-ik szám.

Brassó, Szombat, márczius 16-án.

V. évfolyam. 1889.

Negyvenegy év.

Brassó, 1889. márczius 15.

Negyvenegy éve annak, hogy hazánk fő-
városában néhány lelkes ifju kikiáltá a sza-
badságot, testvériséget és egyenlőséget. Negy-
venegy éve annak, hogy ez ifjak tüze mint
lángtenger terjedt el az országban, népek mil-
lióinak szívében a legszentebb tüzet gyujtva;
és negyvenegy éve annak, hogy a mit ez if-
juság s általuk a nemzet követelt, törvényes
alakot öltött.

Ma negyvenegy éve, hogy visszhangozott
Kárpátoktól Adriáig e jelszó: szabadság, test-
vériség, egyenlőség! a nemzet kezeiről lehul-
lottak a bilincsek, a nemzet szabad lett; a
haza minden rendü és rangu lakói testvéri ke-
zet nyujtottak egymásnak, két haza gyerme-
kei egyesültek, a kiváltságok és előjogok meg-
szüntek, főúr és közpolgár, nemes és nem ne-
mes egyenlő lett: magyar.

Márczius tizenötödike az ujjaszületett, a
szabad Magyarország napja. De márczius ti-
zenötödike egyuttal a magyar arisztokrácia,
a magyar nemesség legdicsőbb napja is, mert
önmaga, önként mondott le előjogairól a nem-
zet javára, önmaga tette magát egyenlővé a
nemzet minden fiával, önként fogadta el az
egyenlő teherviselést.

E nagy nap emlékeinek behatása alatt
áll ma az ország; e nagy nap emléket üli ma
a haza minden fia, a ki felfogni és méltányolni
tudja annak a napnak fontosságát, melyen ki-
mondott a szabad sajtó, közteher vi-
selés, egyenlőség, az Erdélylyel
való unió, stb.

E nap emlékére visszhangozik ma Kár-
pátoktól Adriáig:

„Hazádnak rendületlenül

Légy hive óh magyar!”

Ezt zengjük ma mi is, esdve a Mindenható-
hoz, hogy:

„Isten áldd meg a magyart!”

Márczius 15-ike tegnap (negyvenegy év
előtt) és ma, negyvenegy év után!

A kezdete magas comicum, a vége mély
tragicum — mondja Jókai, e nagy nap egyik
hős férfia.

Egy csoport gyermek, ki bele kap a sors
gépezetébe; egy csapat poéta, ki politikát esi-
nál, és aztán ezrei a csatatéren elesett hősöknek.

Es mégis dicső nap volt ez! Mert a né-
pet ez szabadítá fel; s a nemzet millióit ez
tette honpolgárokká.

Minden buzakalász, melyet Magyarország
tölde terem, 1848. márczius 15-ikének emlékét
dicséri, legyen áldva e nap és azok emléke,
kik ezt nagygyá tették és Petőfi szerint ezzel
a nappal megállíták a napot az égen!

Márczius 15-ike Brassóban.

A hazafias tűz melege harminczkilencz év után elhatolt az or-
szág szívéből az ország egyik végtagjáig, s harminczkilencz év után
Brassó megye magyarsága is megünnepeli a szabadság napjának emlé-

két, melyre áldását küldi „a hontalan öreg magyar”, — ki
nek neve hallatára megdobban a szív s hevesebben lüktet a vér, —
midőn azt írja turini remete-lakából:

*A hontalan öreg magyar üdvözléi idegen földről a Márczi-
us 15-ikét megünnepelő magyarságot Brassóban: s áldását küldi
örvendetes fejlődéséhez. Merítsen a jelen, nemzedékről nemzedékre
lelkesebb a múltnak emlékeiből biztatására a jövőönek. —
Előre Magyar!*

Túrius Márczius 4-iken 1887

Kossuth Lajos

Azóta mi, a brassó megyei magyarság, minden évben megün-
nepeljük e nagy napot: márczius tizenötödikét, és meg fogjuk ülni,
míg magyar lakik ez ódon város falai között, a ki lelkesülni tud a

mult nagy emlékeiért. Meg fogjuk ülni mindaddig, míg csak egy igaz
honfi-kebel dobog, mely megérti a dicsőt, a magasztost.
Megünnepeltük e napot ma is.

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Kossuth neve.

Fehér rózsza illatozó virága
Nem nyílik most Colegnóban hiába:
Kossuth Lajos tépi, fosztja
Levelét,
Arra írja aranytollal,
Aranytollal a nevét.

Tavaszi szél, ha verdesi ablakát,
A levelet szeretettel adja át;
Olasz hegyek hótakarta
Bérczei
Hej örömet nyitnak utat,
Utat nyitnak ő neki.

Jő a levél tavaszi szél meghozza,
Ide haza a magyarnak kőszítja,
Minden honfi egypár könyvet
Ejt rája
S kéri istent, hogy Kossuthot,
Kossuth Lajost megáldja.

S a jó isten meghallgatja az imát:

Olyan embert, hej, szívesen meg is áld,
Mert egy nemzet szíve, lelke
Csüng rajta
S fényes nevét, nagy elveit nemzedékről
Nemzedékre átadja.

Brassó, 1889. márcz. 15

Végh Mátyás.

A segesvári sikon.

Madár, ha rászállsz a keresett sirra,
Csendüljön meg ajkad, csendüljön meg sirra.
Szellő, ha átrepülsz, sóhajts hosszan, mélyen,
Ne repülj sietve, csak úgy észrevétlen.
Virág, ha virágzol, öltés fel gyászt magadra
S úgy borulj gyászoddal a drága hamvakra.
Ragyogó nap, hogyha letekintesz rája,
Takarja be arcod fellegek homálya.
Igy tán gyászotokról a vándor megtudja,
Hol fekszik a csaták magyar Tírteusza, ...!

Brassó, 1889. márcz. 15

Végh Mátyás.

A gombóc.

Vigjáték egy felvonásban.
Írta: Porzolt Kálmán.
(Folytatás.)

Margit (átadja a papírszeleteket): Itt vannak a férj-
jelöltek.

Jolán: De hiszen itt négy van s ezt az urat itt ...

Margit: Nem az ő nevét irtam bele, hanem egy
negyediket, a ki nincs is itt.

Jolán: Mutasd. (Megnézi a czédulát.) Ah igen, ez
ő! Köszönöm, Margit, hogy beleirtad.

Margit: No, ugy-e?

Géza (Margithoz sugva): Ki az az „ő”? Kinek a
nevét irta bele?

Jolán: Hiába sugdosódik, ugy sem a maga neve.

Géza: Megölöm azt az embert!

Jolán s Margit (nevetnek).

Jolán: Milyen borzasztó ember maga.

Olga: De lányok, a mig fecsegték, a gyorsforra-
lóban kialszik a spiritusz.

Géza: Majd én töltök.

Jolán: Spirituszt? Van is magának! Hahaha!

Géza: A mint tetszik! (Durczásan félreül.)

Pista: Mikor eszünk már abból a gombócból?

Olga: Oh! Oh! maga prózai lélek! mindig csak az
evésen jár az esze.

Az „Europa” terme zsufolva volt városi és vidéki közönséggel: az összes magyar egyletek megjelentek, egyesek diszlobogó alatt, nemkülönben a hivatalok és iskolák testületileg.

A nagy közönség befogadására kicsinynek bizonyult a terem, melynek minden mellék helyisége is zsufolva volt, míg sokan hely hiányában el is távoztak.

A csinosan, nemzeti lobogókkal és zöld guirlandokkal díszített terem, melynek közepén ott diszlott a virágokból kirakott magyar szent korona, impozáns látványt nyújtott. Pontban 4 órakor jelent meg a teremben a „Brassóvármegyei állandó márczius 15-iki bizottság” testületileg, a nemzeti színű jelvényekkel ellátva, — s nemsokára felhangzott a brassói magyar dalárda által töle megszokott hatással énekelt „Hymnus”. Majd Nagy Gyula kir. erdőfelügyelő, mint a bizottság alelnöke lépett az emelvényre, következő határozatos beszéddel üdvözölve az egybegyűlt közönséget:

„Mélyen tisztelt közönség!

Márczius 15-ike 41 év óta oly nevezetes nap hazánk történetében, hogy azt az ország minden részében megszokták ünnepelni. Leginkább pedig a városokban, mint a hol t. i. aránylag legtöbb mód és alkalom kínálkozik arra.

Pár évvel ezelőtt városunkban is akadtak ügybuzgó férfiak, kik a közóhainak vélték szolgálni az által, ha szokásba hozzák ezen szép és kegyeletes s főleg magyar hazafias jellegű ünnepélyt itt is.

Hogy 41 év alatt csak pár évvel ezelőtt jutott ez érvényre Brassóban először: azon nincs mit csodálkozni.

Hazánk sajátos viszonyainál fogva nemcsak a szellemekben, nemcsak a hazafias kegyeletben, de a természet fejlődésében is igen sok régiót különböztethet meg.

Néha több hét, sőt hónap is kell ahhoz, hogy pl. a természet is lerázza magáról a hideg és komor tél bilincseit az ország minden szögletében. Sőt tudunk rá esetet, habár keveset is, hogy a Kárpátok egy-egy félreesőbb, elrejtett zugában ki se tavaszodik s már beköszönt egy új tél. Épen így a szabadság, testvériség és egyenlőség magasztos eszméi is talán már rég kinyitlak és gyümölcsöt is hoztak az ország más részeiben, a hazafias kegyelet oltártűzének közepében, míg itt, a távol keleten, hazánknak szélein csak pár évvel ezelőtt kezdtük annak bűbajos illatát érezni s éltető gyümölcsét élvezni társadalmi téren.

Épen ezért; sok előtt talán — más pontról tekintve — időszerűtlennek is tűnhetik fel ez ünnep. Mi azonban úgy véltük és véljük, hogy ép most az ideje ünnepelni azt itt, valamint hogy a nyár is valóban akkor szép és kedves a hegyek közt igazán, ha lent már untig elég volt az s tikkasztó a hőség.

Rajta tehát! Kövessük e példát. Ünnepeljük a máti!

Az ünnepélyt rendező bizottság intézkedése folytán nekem jutott ugyanis a szerencse, üdvözölni a mélyen tisztelt közönséget és az ünnepélyt megnyitni.

Legyenek tehát hazafias tisztelettel üdvözölve! Az ünnepélyt ezennel megnyitom!

Most az ünnepély középpontja, az ünnepi beszéd következett, melyet a bizottság elnöke, Koós Ferencz kir. tanácsos tanfelügyelő tartott:

„Mélyen tisztelt ünnepelő közönség!

Szent ez a nap, melynek negyvenegyedik évfordulóját ma itt ismét megünnepeljük.

Az észak-amerikai szabad honpolgár, lakjék a földgömb bármely pontján, hazájában, vagy attól távol, idegen népek között, — legelső, legfőbb honpolgári kötelességének tartja, hazája függetlenségének évfordulóját honfiai örömeinek, lelkesedésének nyilvánításával megünnepelni, s ki merné állítani, hogy ezt nem helyesen cselekszi?

Avagy nem természetes-e, hogy az a nemzet, mely magáról a szolgaság százados rablánczait lerázta s hazája függetlenségét a harc mezején kivívta, — megszabadulásának szent napjáról soha meg ne felejtezzék?

Avagy nem érdemli-e meg az ilyen nemzetek, mely vagyonának, életének feláldozásával a rab-népből szabad nemzetet teremtet? Nem érdemelné-e meg a késő unokáktól azt, hogy ezek iránta hálával és kegyelettel viseltessenek?

Lehet-e szebb és dicsőbb valami, mint a haza és nemzet szabadságáért, boldogításáért élni, munkálni, küzdeni, s ha kell, azért életünket is feláldozni? Lehet-e szebb ünnepe valamely nemzetnek, mint az, melyen dicsőült őseinek hazafias, nagyszerű alkotásairól, munkásságáról, áldozattételéről hálásan megemlékezve, lelkesedést, tetterőt merít a multból a jelenre s az ősök példájából aczélozza magát a rendületlen honszeretben?

Ma-holnap ezer éve lesz annak, hogy őseink itt, Europa közepén új hazát szereztek maguk és utódaik számára. S kérdem: mi tartotta meg nemzetünket ezer éven át annyi vész és vihar közepette, itt, őseinek vérével áztatott szent földjén, ha nem az, hogy e nemzet az ő őseinek dicső tetteiről, azok lángoló honszeretetről, önfeláldozásáról nemzedékről nemzedékre soha egy pillanatig is meg nem feledkezett. — Vegyük ki valamely nemzet kezéből, vegyük ki iskoláiban az ifju nemzedék kezéből annak a nemzetnek történelmét: s egy pár generáció alatt alázatos szolgává sülyed a legszabadabb nemzet.

„Emlékezzünk régiekről!” mert ha a történelem emlékeztető faklyáját, mely ezeréves multunkat megvilágítja, akár mi magunk kioltjuk, akár mások által eloltatni engedjük: olyan egyiptomi sötétség támad körülöttünk, melynek hajnala többé soha sem leend. . . .

A magyar nemzet történelmének oly számos lélekemelő eseménye van, — melyek a történelem emlékeztető szövéténekél megvilágítva, ragyogó, tündöklő csillaggal hintik be a nemzet egének boltozatát. Mint egy varázs-ütesre feltárl lelki szemeink előtt nemzetünk viharos, küzdelmes multja, melyből a mai szebb jelen kibontakozott s a mely szülni fogja — hitünk szerint — utódaink számára a még szebb jövődőt, hogy beteljesedjék a költő imádsága:

„Szebb jövődőt, mint a mult volt,
Szebbet a jelennél;
Szebb jövőről régen él már
Szent hit a nemzetnél.”

„Emlékezzünk régiekről! — Scythiából kijöttekről.”

Midőn a magyar nemzet ezelőtt ezer évvel Európába költözött, hogy itt Atila örökében állandó hazát szerezzen magának, — számban kicsiny volt ugyan e minden tagjában szabad nemzet; de fegyvereinek su-

lya, hadi taktikájának páratlan és szokatlan volta mindjárt megdöbbsentette elleneit. Villámgyorsan megszerezte maga és utódai számára itt a Kárpátok gyűrűzetében ezt a szép s ma már ezer éves bazát, s első dolga volt a pusztaszeri hongyülésen alkotmányt nyújtani szabadságát, mely után száz évig pogány nemzeti fejedelmek alatt ostromozta Europa népeit de az ezredik évtől kezdve, mint már keresztény nemzet koronás urában tiszteli a legelső magyar embert a királyt.

A szabad magyar nemzet azonban ez idő óta az európai viszonyokhoz, igényekhez képest alakította át alkotmányát. Így jött létre a rendi alkotmány, s mely az ezredik évtől 1848 márczius hó 15-ig fennállott s a mely szerint csak a kiváltságosak képezték a nemzetet, de kizárta kebeléből a nemzet millióit.

Igy volt az akkor Europa más országaiban is; őseink is tőlük tanulták azt.

A magyar nemes, a fő- vagy zászlós ur és a főpapság képezték a magyar nemzetet. Mindannyian megannyi kis királyok, kiknek kuriájához még a király is tisztelettel közeledett.

Hálátlanok volnánk azonban, ha azt állitanók, hogy ez a rendi, kiváltságos nemzet, egyes szomorú idöket leszámítva, nem teljesítette volna 848 éven át híven, önfeláldozólag hazája iránt kötelességeit. Sőt hálával kell elismernünk, hogy ők védelmezték 848 éven át, ők tartották meg számunkra Hungáriát. A kiváltságos nemzet ajkain hangzott el legelőbb ama honszerelmet lehelő pélpbeszéd: „Nincs Magyarországon kívül élet s ha van élet, nincs oly élet.” Eből született az Apotheosis, mely ma nemzeti imánkká, nemzeti „credo”-nká lett, a hol ezt mondja:

„A nagy világon e kívül,
Nincsen számodra hely!”

Emlékezzünk tehát kegyelettel őseinkről, mert megbocsáthatatlan bűn, azt hirdetni, hogy a magyar nemesség nem teljesítette a multban hazája iránt a csatatéren és a zóldasztal mellett honfiai kötelességét.

A történelmi igazság az, hogy a 8 százados rendi alkotmány, mint Europa mas országaiban, ugyanálunk is túlélte volt magát, hogy a régi és roskados épület szüknek, kényelmetlennek sőt már-már életveszélyesnek bizonyult volt, ha továbbra is csak tatarozták; ha a régi alapot ki nem szélesítve, arra egy sokkal nagyobb és szilárdabb épületet, mely magába fogadhassa az egész nemzetet, nem építenek.

És kik voltak azok a kömivesek és ácsok, kik a régi, biztonságot már nekik sem ígérő épületet lebontogatták és egy új, szilárdabb, nagyobb épület alapját megvetették?

Nem e maguk a volt nemesek lelkes fiai, nem-e a bárók, grófok, főpapok élükön a dicső emlékü félé százados József nádorral?

Egy gróf Széchenyi Isván, gr. Batthyány Lajos, Deák Ferencz, Kossuth Lajos, a lánglelkű báró Eötvös, a menydörgő szónok, br. Vesselányi Miklós, a főpap és nagy történetíró Horváth Mihály, a fáradhatatlan kulturmunkás Trefort Agoston, egy Vörösmarthy Mihály, Petöfi Sándor és annyi sok más jelesünk, nem-e mint megannyi nemzet napszamosai dolgoztak az új épület, a szabadelvű magyar alkotmány drága épületén? Nem áldozták-e ők életüket nagyszerű tervek alkotása, végrehajtása által hazájok, nemzetük boldogítására annyira, hogy hacsak neveiket említjük is, már ez elég arra, hogy hazafias lelkesedési láng fellobbanjon kebelünkben s öröm és büszkeség könnyűi csillognak szemeinkben.

„Emlékezzünk régiekről!” s gyuljon fel ma szívrünk oltárán nagyjaink emlékének a honfiai kegyelet és hála szent lángja. Azért éltek, azért haltak meg, hogy az új Magyarországot számunkra előkészítsék. Kettőnek elméjét a haza jövője feletti kínos aggodalom homályította el; egyik sötét börtönben veszté el szeméi világát, egyik vértanu halállal mult ki, elhaló ajkain is a haza szent nevével, egyik a segesvári vérfürdőben lelt hősi halált érettünk, másik a kínzó honatalanságban emészti öreg napjait s a tiz közül ma már csak egy van életben, mint élő emléke a letűnt legdicsőbb magyar korszaknak.

Bizony ez a pompás országház, melyet épen napjainkban Budapesten a Duna partján építenek, e nagyjainknak leendő örökké áldott emlékü oszlopa, kik nagyszerű alkotásaikkal előkészítették ezt a boldogabb korszakot, midőn ily impozáns épület létesítése lehetőségessé vált.

* * *

Emlékezzünk az 1848. márczius 15-ik nagy napjának jeleiről! Mit kívánt ama lelkes magyar ifjuság e napon Budapesten az előttünk ismeretes 12 pontban más egyebet, mint azt, hogy alkotmányunkat a kor igényei szerint átalakítva, lépünk be Europa modern alkotmányú királyságainak díszes sorába.

Fáni: De ez már igazán unalmas.

Béla: De nagysád . . .

Jolán: Már beleteszem. (A forralóba teszi a gombócokat, miután ezekben tette a czédulákat.) Most csitt!

Akos: Most főnek a ferjek.

Margit: Ah, igen, a sületlenek!

Akos: Köszönjük!

Pista: Ma igen begyes hangulatban vannak.

Fáni: De mikor olyan unalmasak.

Béla: De nagysád . . .

Jolán (Lesi a gombócokat): Csitt! most mindjárt feljön egy.

Géza: Azt én megölöm!

Jolán (kaczagva): A gombócot?

Géza: Nem, az embert!

Margit: Hamar a kanalat! mindjárt feljön egy!

Jolán: Jesszus! Fenn van már. (Kanállal kiveszi.) Itt van, ez az.

Géza (odakap): Majd én . . .

Jolán: Majd csak én!

Margit: Mutasd.

Jolán: Nem, nem! ezt senkinek se mutatom meg. (Felbontja.)

Fáni: De ez már igazán . . .

Olga: Unalmas, ugy-e? Én is azt mondom.

Béla: De nagysád . . .

Jolán (Félrehúzódva megnézi a czédulát. Elmerengve):

Mindig csak ő! Talán az isten is úgy akarja.

Géza (Észrevétlenül közeledik): Édes Jolán, mutassa.

Jolán (Összerezzen s keblébe rejt a czédulát): Soha!

Géza: Olyan kedves az a név?

Jolán: Nagyon!

Géza: Szereti azt az embert?

Jolán (érezéssel): Szeretem!

Géza: Régóta?

Jolán: Csak e pillanattól kezdve tudom, hogy mennyire szeretem.

Géza: Tudom már, hogy ki: Tárnoky Berczi. De meg is ölöm!

Jolán (Kaczag): Gondoljon akárkit, én nem mondok semmit.

Margit (Kinézett az ajtón): Jesszus! az Irma néni fölébredt.

Jolán, Olga, Fáni: Jesszus!

Jolán: Siessünk vissza. (Elmennek jobbra.)

Géza (Margithoz): Mondja, igazán beleirta az én nevemet is?

Margit: Maga kis csacsi! Persze, hogy bele!

Géza (Örömmel): Áldja meg az isten érte!

(Géza kivételével mind elmennek.)

(Vége következik.)

Ha a multban, a középkorban alkalmazkodtunk Europa más mivelt országainak intézményeihez: tegyük ezt az új korszakban is.

Az a magyar nemesség, mely 848 évig fel és le olyan féltékenyen őrizte rendi alkotmányos jogait, ezen a napon Pozsonyban képviselői, Budapesten pedig ifjusága által önmaga, önként proklamálta a szabadságot testvériséget és egyenlőséget.

Van-e a földön még egy másik nemzet, mely ilyen ünnepélyesen minden vérontás, erőszak nélkül osztotta volna meg a haza addig elnyomott millióival alkotmányának jótéteményeit?

Ezért vagyunk nemzeti önértéssel, nemzeti büszkeséggel eltelve, midőn 1848. márczius 15-ik napját ünnepeljük.

A nemzet feltámadásának örök emlékü nagy és dicső napja ez, méltó arra, hogy a halás utódok minden évben megszenteljék.

Hangoztassuk tehát a szabadsajtó legelső termékét a „Talpra magyar”-t míg ezt a hazát magyar hazának nevezzük.

Esküdjünk égre emelt kezekkel, hogy:

„Rabok többé nem leszünk.”

Valljuk és hirdessük, hogy:

„Fényesebb e lánczánál a kard,
Szebben ékesíti a kart.”

mert valóban úgy is van az, hogy fényes karddal kezinkben szabad hazáért és Európa legalkotmányosabb királyaért csendben, viharban őrl állva, leszünk igazán szabadok.

Mikor a magyar nemes kardjáról a költő így gonyolódott:

„Rozsda marja, nem ragyog.”

akkor a magyar nemes már csak névleg volt szabad s csak ősei érdemével dicsekedett.

Fényes kard illik szabad nemzet kezébe. Nem féltem azt a nemzetet az elbukástól, a mely ezt menydörgi füleinkbe:

„Ide veled fényes kardunk.”

De remegtek annak jövője felett, a mely őseinek rozsdás kardjain kéjelegtettesti gyönyörökben megtört, bágyadt tekintetét. . .

* * *

Oh te szép, dicső és örökre felejthetetlen szent napja édes hazánknak, nemzetünknek! Mi láttuk ragyogó sugaraidat, éreztük azt a szent lelkesedést, mely egykor ezen napon! ezelőtt 41 évvel eltöltötte nemzetünk hű fiainak és leányainak kebelét. Mi láttuk, hogy az anyagi áldozatot hozott magyar nemesség arcza minő tulvilági örömtől sugárzott annak tudatában, hogy áldozattételével millió szabadpolgárt adhatott hazájának. Mi láttuk azt a leirhatlan örömet, mely a szabaddá lett nemzet arczán fegyülladt, midőn e varázsszó országszerte széthangzott:

Szabadok vagytok!

Mi éreztük a hazafiúi öröm gyönyörét, mely szíveinkből ajkainkra kitört, midőn e dalt hangoztattuk:

„Legyen egy a két hazából
S véssz így meg nem döntheti!”

Mi láttuk és éreztük azt az örömet, mely e napon Magyarország minden gyermekének kebelét a testvéri szeretet szent érzelmével töltötte el.

Oh, ha mindig úgy maradhatott volna s a legszebb aratással kecsegtető szép tavasz reményeit Augusztus forró heve el ne perzselte volna! . . . De

„El ti komor képek . . .
Új nap fényle reánk annyi veszélyek után.
Él magyar! áll Buda még, a mult
Csak példa legyen most.
Égve honért bizton nézzén előre szemünk!” . . .

* * *

Mélyen tisztelt ünnepelő közönség!

Az a nemzedék, mely az új Magyarorszáért csodákkal határos nagy tetteket hajtott végre, nagyobbra már a halál csendes párnájára hajtotta le elfáradt fejét. Egyesek már még csak, mint a dicső mult dűledező romjai állanak az új nemzedékek előtt, néma ajkakkal, ősz hajakkal és tetteire buzdítva az utódokat.

Istené a hála, hogy az idők és viszonyok oda változtak, a hol ma állanak. A 48-as honvéd büszkén tekint a 68-as honvédra, a 86-os népfelkelőre és ezek mindanyian a közös hadseregben szolgáló bajtársaikra.

A koronás királynak és a szabad magyar nemzetnek egy imája van:

Éljen a haza!

Apoljuk nemzetük kebelében a 48-as vívmányokat s legyen jelszavunk Kárpátoktól Adriáig ez: „Éljen király!”

A mit egy ilyen király, egy ilyen nemzet közönségre akarnak, annak gyümölcse a haza dicsősége leendő.

Királynak és nemzetnek credo-ja ma ez:

„Szerelmed, óh hon
Isten mosolygta rám,
Azért szeretlek oly hön,
Imádozt szép hazám.”

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Könyvtár - Budapesti Könyvtár - Budapesti Könyvtár - Budapesti Könyvtár

A szónoki hévvel mondott, nagy hatású beszédet a dalárda által praecizitással énekelt „Talpra magyar” követte, ezt pedig Végh Mátyás tanár szavalata „A vén cigány” (Vörösmartyól), mely ugyanazt a hatást idézte elő, mint a mult évben elszavalt „Előre!”, s végül a dalárda énekelte a „Szózat”-ot, melynek hangjaiba belevegyült a közönség éneke is, mire az ünnepély az egybegyűlt lelkes éljenzése között véget ért.

A bankette.

Este 8 órakor hetven terítékű kedélyes társasvacsora volt az „Europa” nagy termében, melyen magyarságunk minden osztálya képviselve volt.

Ősi szokás szerint mondatott sok felköszöntő, melyeket az alábbiakban közlünk is, — megjegyezve, hogy e közlés nem teljes, mert lapunk zárta után lévén, csak az előbb mondatottakat vehettük fel. A bankettet megjelenésével megtisztelte Bedő Albert miniszteri tanácsos ur is, kit a bizottság küldöttségileg bízott meg s kinek jelenléte nagyon jól esett az egész társaságnak.

Az első felköszöntőt Koós Ferencz biz. elnök mondá, poharat emelve a királyra, királynéra és az uralkodó házra. Dr. Weisz Ignác Koós Ferenczre, mint biz. elnökre; Bede Dániel Kossuth Lajosra, s e felköszöntő kapcsán Végh Mátyás felolvasta mai tárczámban lévő versét; Orbán Ferencz Bedő Albert miniszteri tanácsosra; Nagy Gyula a magyar dalárda; Bedő Albert min. tanácsos a jelenlévő társaságra; Orbán Ferencz a brassói magyar társadalomra; Siklód István Nagy Istvánra; Killyéni Endre a magyar polgári körre; Faragó János Nagy Gyulára; Szterényi József, az Emke-re; Bede Dániel, Bedő Albertre; Papp Ferencz, az iparos ifjak egyletére, mely megkezdte itt a márcz. 15. tartását; Koós Ferencz ismét felvetette a teremnek „Székely Mózes” teremnével elnevezését s benne Székely Mózes tiszteletére márványtábla elhelyezését; — Végh Mátyás felolvassa „Petőfi sirja” cz. versét; Bede Dániel a jelenlévő két ügyvédre, Harmath L. s dr. Weiszra; dr. Weisz Végh Mátyásra, mint az ünnepélyek közreműködőjére; Koós F. dr. Otrobánra, mint 48-as vitézre. Mondottak még felköszöntőket Koródi M., dr. Weisz, dr. Otrobán, Maly Nándor, Szabó Antal, Végh M., Bede D. stb.

*

Ez volt a brassómezei márczius 15-iki ünnepély lefolyása. Szerény kis ünnepély, de a mi viszonyaink között szép és emlékeztető.

Belföld.

Brassó, márcz 13. (Országgyűlés.) A képviselőház szerdai ülését is tulnyomóan a véderőjavaslat 24. és 25. szakaszainak tárgyalása vette igénybe. Ezt megelőzőleg azonban megejtettek a választások, melyek során gróf Teleki Géza házagnak választatott meg. A mezőrendőrségi javaslat tárgyalására kiküldött bizottságba a pártok jelöltjei választattak meg.

E választások megejtése után a regale kártalanítási igény bejelentésére kitűzött határidő meghosszabbításáról szóló törvényjavaslat fogadtatott el, Holló és Hegedüs Sándor módosításaival.

Most következett a véderőjavaslat említett szakaszainak folytatási tárgyalása, melynek során az ellenzék sorából Papp Elek és Kaas Ivor báró, a többség padjáról Hannibal József beszélt.

Végül Tisza Lajos gr. szólalt fel személyes kérdésben és Kaasnak azon vádját, mintha Deák párti miniszter korábban azt mondta volna egy képviselőnek, hogy nekünk olyan képviselők nem kellenek, a kiknek semmi sem kell, rágalomnak nyilváníta, mert szóló ilyen komolyan és oly értelemben soha sem mondott. A csütörtöki ülésen folytatott a véderő törvényjavaslat tárgyalása. Az első szónok Meltzl Oszkár Szabóváros országgyűlési képviselője volt, ki a szakasz elfogadása mellett tartott beszédében, egyúttal védve szebenmegye törvényhatóságát, mely bizalmat szavazott Tiszának. Meltzl után Kudlich János somorjai képviselő kelt ki a szakasz és a kormány ellen. Végül Györffy Gyula beszélt még a javaslat ellen.

Az Emke figyelmebe.

Szőkefalva, 1889. márcz. 5.

Kis-Küküllőmegyében, Dicső-Szentmártontól alig 1 és fél kilométer távolságra, van egy 7—800 lelket számláló románajku község: Csüdötélke. Daczára, hogy Dicső-Szentmárton Kis-Küküllőmegyének központja a közvetlen közelségben van, azért mégis a község románjai közül alig beszél 2—3 ember magyarul. S daczára, hogy e községben van gör. kath. és gör. kel. valásfelekezet külön-külön papokkal és dászkelekkel, azért itt az iskolázásnak „sem hire, sem hamva”. E románajku községben, elzölött 25 évvel, minden iskola és templom nélkül — hat „volt urbéres”

magyar református család 25—30 lélekszámmal. Isteni tiszteletre Szőkefalvára az annyaegyházba jártak, valamint évenként pontosan megjelentek a Szőkefalván időző canonica szt. visitáció előtt, melynek megjelenése ünnep vala az egyház apraja- és nagyjára nézve egyaránt, s kivált az iskolás gyermekek lázas örömmel várták, hogy a megelőző nap estéjén szemtanui lehessenek a 2—3 csengős fogaton utazó s a papi lakra bevonuló canonica szt. visitációnak.

25 évvel ezelőtt a szőkefalvi visitációra ballagó csüdötélki csoportban vala — egy alig 24 éves — ifjú „volt urbéres” gazda is. Elgondolkozik a csüdötélkiek nyomoruságos állapota felett, s mint ma is nem egyszer emlegeti, szégyenlette a visitációra menni, nem lévén semmi egyházi vagyonuk, mivel az előtt beszámolhattak volna.

A visitáció színe előtt, tehát az esperes azon kérdésére: „van-e még valakinek valami mondani valója!” elő áll az ifjú azon indítványával, hogy „csüdötélkén is legyen ezután kurátor, s ki az leendő, tegyen le 5 veder bort az egyház leendő vagyona alapjául, a többi önálló egyháztagnak pedig kötelezettségenek 1—1 veder musttal az alaphoz járulni a jövő őszen.”

Ez életrevalónak látszó eszme általános helyesléssel találkozott az egész gyülekezet előtt, s még maga az öreg Pistabá és Jancsiba is — a két legöregebb csüdötélki atyafi — helyeselte azt, nem győzven eléget ámulni a csodán, hogy az ő gyülekezetükben s épen e fiatal embernek koponyájában hogy is fogantaték ekkora tudomány! Át is engedték menten neki a jövő dicsőségének reménységével együtt a kurátoriságot, (megyebíró); hadd legyen ő 5 veder borával az első ember Csüdötélkén, ők megmaradván — ha már éppen muszáj — közharczosoknak az 1 veder must fizetésének kötelezettsége mellett. És ez őt — kurátort — veder bor lett alapja a csüdötélki egyház jövőjének, bölcsője ez egyház fejlődésének, kezdete 25 éves történetének.

E naptól kezdve a maroknyi magyarság ref. fiókegyházzá alakult, vagyonát az adott viszonyok között évről-évre gyarapította. Husz éven át minden évben pontosan beszámoltak egymásnak egyházi vagyonukkal minden „rubrika” és „számadásos jegyzőkönyv” nélkül — rovásra irván úgy a bevételeket, mint a kiadásokat.

Elégséges vala egyházuk szénájának rendbentartására a kurátor „rovása” (no meg az ő memoriájuk) Rovásra irtak vala és irnak még ma is, azért mert másféle írás mestersége előttük még manapság is ismeretlen valami.

Hosszas, unalmas lenne és e czikk keretén kívül esnék, e hat magyar családot 25 éven át lépésről-lépésre figyelemmel kísérni. Nem fáradszom tehát a t. olvasó figyelmét annak elősorolásával, hogy e maroknyi magyarság az egyházi élet terén mikép vívta 25 éven át a lét nehéz harcát; hogy éveken át minő kész szívvel adta oda, s adja ma is, pár forintba rugó filléreit egyháza oltárára az alig 5—6 holdas „volt urbéres” s munkálja ezáltal egyházának fejlődését. Isten országának terjedését. Atagorván tehát 25 év történetének részletes elősorolásán, bemutatom e hat magyar családnak — mint egyházközségnek — mai állapotát.

Azonban e hosszas s tán unalmas história után azt képzei valószínűleg a t. olvasó, hogy most már legalább is 5—6000 frtos értéket fogunk látni ezen — már jó eleve megdicsért — egyházban. Ezt azonban hasztalan várja. De mielőtt ítéletünket kimondanók: ne feledjük, hogy „volt urbéresekkel”, volt „jobbágyokkal” van dolgunk, kik közül a legvagyonosabbnak is alig van 15—20 katasztrális hold ingatlan vagyona; de e mellett a legtöbbje haszonbérlet, „részi-ben” való mivélés által tartja fenn magát. S midőn e szegénysorsu földmivesek összeszűknek nehéz verejtéssel szerzett filléreiket az egyház oltárára: kedves áldozat ez az ur előtt, mert ő előtte a szegény e fillére is oly kedves adomány, mint a gazdagnak százai.

(Vége következik.)

Helyi és vidéki hírek.

Nemzeti lobogók lengtek tegnap reggel óta a brassói magyar egyletek helyiségeiről. Helyesen! Tűzük ki lobogóinkat minden nemzeti ünnepen!

Időjárás. Márczius 15-én úgy havazott, akár csak december 15-ike lett volna. Talán hucsuzni jött a tél?

A tanári kör felolvasásai — tekintettel a nap hosszabb voltára és így az est későbbi beálltára, — ezennel nem d. u. 5., hanem 6 órakor tartatnak vasárnaponként. Az érdekes ctyklusból még három felolvasás van hátra s p.: Dr. Jahn Károly főreáliskolai tanár „A gyertyáról” (kísérleti előadás); dr. Hoffmann Frigyes főreáliskolai tanár „A magyar irodalmi kritikáról” és Bournáz Ernő főgymnasiumi tanár „Az olympiai játékokról.”

Emlékünnep. A brassói ág. ev. (szász) egyház-tanács elhatározta, hogy április 21-én, mint Brassó város teljes leégésének 200-ik évfordulóján emlékünnepet rendez.

Német színház. Valabrégue ritka módon mulató bohózatával „Durand és Durand”, mely csütörtökön sikerült előadásban hozatott színre, igen élvezetes estélyt szerzett Wolf színtársulatának jelenlévő nagy számú közönségnek. A három főszereplő: Freytag, Aderer és Höfer voltak.

kerül komikus szerepének kiaknázásával a közönséget jobban mulattatni. — Ma Müllernek egészen új, s Bécsben aratott nagy siker után igen élvezetesnek ígérkező operett-ujdonsága „Az udvari bolond” adatik bérletszünetben.

Dr. Holub tegnap esti előadása a lehetőség zsufolt teremben, a közönség általános tetszése mellett folyt le.

Az zajzoni tűzkárosultak javára Vonk Miklós urtól 1 frtot vettünk.

A brassói izraelita nőegylet f. évi március hó 30-án a Nr. 1. termeiben táncestetélyt rendez, melynek tiszta jövedelme az egyet feladatát képező jótékonyági célokra fog fordítani. Személyjegy 1 frt, családjegy 3 frt s kaphatók: László M. L., és Simay testvérek uraknál, valamint a városi menetjegy-irodában, klastromutca 10. sz. a.

Öngyilkos ezredes. Zaturecky ezredes a 62-ik sor-ezrednél f. hó 14-én d. e. föbelötte magát.

A keleti utazásra szóló bejelentések határideje nemsokára lejár. A résztvenni kívánók figyelmeztetnek, hogy külföldi utlevélre is szükség van. Jelentkezések április 1-ig a „Brassói kereskedelmi és iparegyesület”-hez intézendők.

Március 15-én a medgyesi magyar kaszinó — mint a megelőző években is — a szabadság e nagy napjának emlékére társas összejevetelt rendezett a saját helyiségében.

Az Emke. Auróra-sorsjegyek nyerőszámai. Az Emke. Auróra sorsjegyek húzása március 12-én folyt le az Emke-bálban Sombory András hatósági kiküldött jelenlétében: Thán Mór „Auróra”-ját a 2063. számú sorsjegy nyerte. Sárdy „Toroczkói menyecské”-je a 873. Karvaly genre képe pedig a 3359. számra esett. Az Auróra egy-egy boudár fenéképét a következő 97. szám nyerte: 1, 73, 374, 378, 573, 626, 652, 840, 859, 945, 958, 967, 979, 1075, 1086, 1244, 1254, 1477, 1529, 1549, 1561, 1580, 1607, 1642, 1721, 1741, 1837, 1881, 1917, 1959, 2056, 2088, 2169, 2194, 2220, 2278, 2308, 2417, 2491, 2493, 2522, 2554, 2713, 2731, 2776, 2875, 2878, 2907, 2977, 2979, 3072, 3163, 3183, 3191, 3195, 3200, 3238, 3264, 3273, 3340, 3379, 3489, 3518, 3525, 3541, 3628, 3659, 3786, 4195, 4244, 4252, 4355, 4363, 4441, 4507, 4514, 4560, 4606, 4683, 4696, 4807, 4830, 4835, 4864, 4866, 4903, 4970, 4974.

Medgyesi hírek. Holub a híres afrikai utazó f. hó 9-én a „Szölő” vendéglőben igen szépszámu közönség jelenlétében felolvasást tartott utazásairól; felolvasása érdeklődést és tanulságos volt, úgy hogy az a jelenvolt közönség érdeklődését mindvégig lekötötte. — Medgyesén egy Szakács Ferencz nevű 70 éves napszámos, 48-as honvéd, a napokban kiment fagalyakat összeszedni az erdőre. Azonban estig sem kerül haza, családja keresésére indult, de nem találta.

Másnap újra keresésére indultak több jóérzésű ember segédkezése mellett és így végre a szegény öregot a buzdi erdőben megkapták a havon feküdvé, de már félig meghalva. Haza szállították, orvost hívtak, de ez kijelentette, hogy szívizélhűdés érte és ezenkívül a nagymérvű kihűlés annyira kimeríték, hogy a felgyógyulásához semmi remény. Azonban már most jobbra fordult sorsa, meghalt és közrészvét mellett eltemették. Teste a földé lett, de lelke egyesült a szabadság fiainak szellemével.

Márcz 15-iki ünnepélyünk miatt rendes rovatainknak ki kellett maradniok, miért szives elnézést kérünk.

Brassói piaci árfolyam.

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1889. március hó 16-án.

Román papírpénz à 20 frankos	9.42 vétel	9.45 eladás
ezüstpénz à 20	9.35	9.40
Napoleon d'or (aranypénz)	9.59	9.62
Török lira	10.84	10.87
Arany	5.64	5.66
Orosz papírrubel	126—	127—

Társzerkesztők:

Nagy-Küküllőmegye részéről Horváth László (Segesvár.)
Kis-Küküllőmegye részéről Gyöngyösi István (D.-Szent-Márton.)
Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Sztörényi József.

HIRDETMEÉNYEK.

Pályázati hirdetés.

A gyulafalvi (Háromszékmegye) fűrésztelephoz az ott alkalmazott hivatalnokok és gyári munkások gyermekei oktatására egy okleveles kath. vagy ref. vallásu nőtlen tanító kerestetik. Évi fizetés 500 frt, lakás és tűzifa. — Az állomás husvét után foglalandó el.

A kellő okmányokkal felszerelt pályázatok **Horn Dávid** urhoz, Budapest, Nádor-utca 26. szám alá intézendők.

119 2 3

Máriacelli gyomorcsöppek.

Künnö hatásu szer a gyomor minden betegségekben.

Védjegy.

Fülmulhatatlan étvágyhiány, gyomorgöngyöség, rossz illatú lélek, zét, felfuodás, savanyu felbőffenés, kólika, gyomorhurut, gyomorgöngyös, homok- és darakepződés, túlságos nyálkakepződés, sárgaság, undor és hányás, fűfájás (ha a gyomortól ered), gyomorgöngyös, székszorulás, a gyomornak etelelkel és italokkal való túlterhelése, gúliszták, lép-, máj- és aranyeres bántalmak esetében. — Egy üvegesse ára használati utasítással együtt 40 kr., kettős palack 70 kr.

Központi szétküldés Brády Károly gyógyszerész által Kremsierben (Morvaország).

Kapható minden gyógyszerárban.

Óvás! A valódi máriacelli gyomorcsöppeket sokat hamisítják és utánozzák. A valódiság jeléül minden üvegnek piros, a fenti védjeggyel ellátott borítékba kell göngyölve lennie és a minden üveghez mellékelt használati utasításon meg kell jegyezve lenni, hogy az Kremsierben Gusek Henrik könyvnyomdájában nyomtatott.

Valódi minőségben kapható: Brassóban Goos J., Hornung Gyula, Jekelius J. özevegye, Kellermen Ferencz a „Fehér templomhoz” címzett és Schuster L. K. gyógyszerárban; Fogarason Bildner, Hermann gyógyszerárban; Fűdvárt Schneider Vilmos gyógyszerárban; Köhalmomban Melasz Ede és Wolff E. gyógyszerárban; Sepsiszentgyörgyön Betegh Bálint és Barabás Ferencz gyógyszerárban; Tuszán fűrdőn Dobay Lajos gyógyszerárban.

(63) 8—25

Brünni posztók

elegáns

tavaszi v. nyári öltönyre

3.10 méteres darabokban, azaz 4 bécsi rőf,

- 4-80 frt. finom
- 6— frt. finomabb
- 7-75 frt. még finomabb
- 10-50 frt legfinomabb

valódi báránny-gyapjából, valamint felsőkabát-posztók, selemmel átszőtt kamgarnok, nyári loden-, livrée-szővetek, mosható czérszövetek, finom és legfinomabb fekete posztó salon-ruhához stb. stb. szétküld utánvét mellett a solidnak s előkelőnek ismert

SIEGEL-IMHOF
posztógyári raktár Brünnben.

Nyilatkozat: Mindenik szelvény 3-10 mtr. hosszú s 136 ctm. széles, tehát teljesen elégséges egy teljes férfi öltönyre.

Nagyobb mennyiség is küldetik. A választott minta szerinti küldésért kezesség vállaltatik. 86 6—80
Minták ingyen s bérmentve.

Legolcsóbb, legbiztosabb
legjobb s legrégibb

TRÁGYASZER

czukorrépa, komló, szőlő, burgonya, len, vetemények, valamint általában mindennemű mezei termékek számára mely tartós hatásu minden földben, a mi bizonyítható számos hírneves mezőgazdasági tekintély nyilatkozatával, — a

concentrált marhatrágya,
(Engrais de boeuf)

melynek nagy szerves szénsav-, phosphorsav- és káli-tartalmaért 60% szerves alkatrész mellett kezesség vállaltatik.

SAXL TESTVÉREK
első cs. kir. szabad. osztrák-magyar concentrált marhatrágya-gyára
Temesváron.

Közp. iroda: Wien. III., Rennweg 20/51.
Minták s rüpiatok
ingyen és bérmentve küldetnek.

HIRDETÉSEK

felvétetnek

a kiadó-hivatalban.

Van szerencsénk a n. é. közönség- és t. cz. biztosított feleinknek tudomására hozni, hogy alólírott főügynökség telepe üzleti érdeken Maros-Vásárhelyre tétetett át, hol is ezen főügynökség működő köre egész Erdélyre kiterjed.

A „Bécsi élet- és járadék-biztosító intézet”
főügynöksége Brassón:
Putzker.

A „Bécsi biztosító-társaság”
főügynöksége Brassón:
Putzker.

Kapcsolatban fennebbi hirdetményenyl, bátorkodom a n. é. közönség és igen tisztelt ismerőseimnek becses tudomására adni, miszerint a „Bécsi biztosító-társaság”, valamint a „Bécsi élet- és járadék-biztosító intézet” címzett főügynökségét Brassó és környékére átvettem, s midőn ebbeli számos b. megbízásért esdem, ajánlom magam szives jóindulatába.

Kiváló tisztelettel

Wolf Gyula.

Iroda: Buzasor, Mandl-féle ház.

MINDEN DOHÁNYTÖZSÉBEN

A LEGJOBB
Szivarka Papir
A VALÓDI
LE HOUBLON
Franczia Gyártmány
CAWLEY & HENRY cégtől
PÁRIZSBAN
UTÁNZÁSTÓL MINDENKI ÓVATIK!

Főraktár az Osztrák-Magyar Monarchiában: OTTO KANITZ & Co., 1, Stoss im Himmel, 3, WIEN.

TÜDŐ-BAJOK!!

Lég-exhalaczió

gyógyít

tuberkulozist (tűdővész, sorvadást),

Rectal-Injection

gyógyít

asthma-t, idült brouchial-katarrhust.

A hihetetlen, az orvosoknak elérhetetlennek látszó ideálja, hogy tüdőbajt gyógyítani lehessen, teljesen el van érve. Világhírű tanárok és orvosok elismerésével, gyógyultak száz meg száz levelei — melyek autentikus másolatai kíváncsra megdönthetetlen meggyőződés czéljából bérmentesen megküldetnek, — orvosai szaklapok kedvező tudósításai, a legnagyobb kórházak használata a legényesebb bizonyítják a „Rectal-Injection”-val való exhalatio gyógymódnak meglepő, soha nem emélt sikerét.

Statz osztálya: „Láz, éjjeli izzadás, köhögés, váladék elmaradnak, nagyszerű étvágy áll be szulgyarapodás 5 kg-r. ig.” — Dr. M. Langbein: „Harminez, magas foku tuberkulózus beteg mind felgyógyult.” — Hasonlót jelentenek a betegek is.

— A kura nem terhes, nem zavaró és biztosít utóbajok ellen. —
A cs. kir. szab. „Lég-exhalaczió-készülék” (Rectal-Injectio) teljes felszereléssel, magánhasználatra 8 frt. készpénz beküldéssel vagy utánvét mellett; légszszemővel 10 frt. — Szétküld: Dr. Altmann Károly, Bécs VII. Mariahilferstrasse 80.

Dr. Altmann Károly, Bécs VII. Mariahilferstrasse 80.